

110925 Fjortonde söndagen efter Trefaldighet Evelina Johansson

Ärg 3

Min låg- och mellanstadieskola var en sån där liten idyllisk sak med röda hus, vita knutar, skogen inpå knuten och 60-70 elever. Det betydde att lärarna kunde ha koll på saker och ting även utanför klassrummet. En av de principer lärarna försökte upprätthålla genom den koll de hade var: ”Alla får vara med på allting”, något som säkert känns igen från de flesta skolor; man fick inte leka i avgränsade grupper. Byggdes en koja i skogen fick alla som ville bygga på den. En fin princip som oftast fungerade mycket bra och förstås var ägnad att se till att ingen hamnade utanför. Men jag minns exempelvis ett tillfälle då denna principiella yttre gemenskap kom att kombineras med en väldig oenighet kring vad som skulle byggas och hur och varför – detta ledde till att en halvfärdig koja revs och materialet fraktades åt ja det var nog minst två nya håll – för nybygge – schismen var ett faktum. Av den ursprungliga kojans blev det inte mycket kvar.

I dagens episteltext förmanar aposteln Paulus församlingen i staden Korinth att inte dela upp sig i grupper, att inte säga ”Jag hör till den eller den ledargestalten”, vare det nu Apollos, Kefas – dvs. lärjungen Petrus, eller Paulus själv.

Är det ”Alla får vara med på allting” i Korinthförsamlingens koj-bygge som det handlar om?

Nja, Korintherna verkar inte ha delat sig i olika koj-byggen – de leker ännu inte i olika grupper. Det är motsättningar inom församlingen som Paulus varnar för, tidigare har man stått eniga i tankar och åsikter – nu gör man inte det längre. Utåt sett är man en församling – inåt visar man tendenser att vilja dela sig alltefter älsklingsledare.

För att jämföra med en annan av Paulus bilder – kyrkan som en kropp med Kristus som huvud – så är de olika kroppsdelarna i Korinth inte ense om vem eller var huvudet egentligen är. Det säger sig självt att en sådan kropp blir ganska dysfunktionell. I värsta fall kommer den så småningom att falla sönder, styckas, upplösas i smådelar.

Splittringar i olika koj-byggen, i olika kyrkosamfund, kom också att ske gång efter annan under kyrkans långa historia. Inte sällan har sådan splittring berott på yttre politiska orsaker, så var det i mångt och mycket med splittringen mellan öst och västkyrkan – den ortodoxa respektive katolska kyrkofamiljen – på 1000-talet. Så var det i någon mån när västkyrkan splittrades vid reformationen. Men också den inre splittringen, motsättningar i tanke och mening, har varit betydelsefulla. Oavsett orsak har man sällan varit tillfreds med situationen – kyrkan splittras inte med glatt hjärta, någonstans vet man att det inte är rätt att göra så.

Varför är det då inte rätt? Varför är det ett problem? Varför kan inte den kristna klassen vara delad i femton olika grupper som leker 15 olika lekar om man nu har svårt att komma överens?

Den främsta anledningen till det, är att Jesus vill annorlunda, som vi lär oss av vår evangelietext idag. Den är ett stycke av den sista bön Jesus ber innan han tas tillfånga på skärtorsdagsnatten. Han är ensam i

Getsemane strax före sitt lidandes början och trots allt han har framför sig, tänker han ändå på oss och ber för oss, för alla som genom apostlarnas ord tror på honom. Han ber att vi skall bli ett.

Redan här ser vi att Jesus vill något mer än bara att alla ska leka med alla. Det går inte att ta pinnarna från kojan för att bygga exempelvis en båt, även om många just för stunden skulle vara intresserade av att leka sjörövare. Inte ens om det är vad precis alla inblandade vill – för kallelsen är mer än bara att vara ett – det är kallelsen att vara ett i Kristus - att vara ett såsom de som genom apostlarnas ord tror på honom – Kristus själv som är vägen, sanningen och livet.

Därför manar också Paulus till enighet i tanke och mening – enighet kring vem som korsfästs för oss och i vems namn vi har blivit döpta – det är inte nog att leka tillsammans, att ha en yttre enhet, enigheten måste gå djupare än så, vara en enighet kring Kristus i Kristus.

Jesu förväntan på oss och Paulus förmaningar är ständigt lika aktuella. Vi ser splittring omkring oss, dels i olika samfund naturligtvis, men också enligt Korinth-modellen – i vår egen del av kyrkan – Svenska Kyrkan. Vi har en yttre organisatorisk enhet, vi leker alla tillsammans, men oenigheten i tankar och åsikter är stor, ibland så stor att vi utifrån våra egna bekännelsedokuments definition kan ifrågasätta om vi är en sammanhållen kyrka.

Vad kan vi då göra åt det? Hur motverkar man splittringen i Kristi kropp som är kyrkan? Hur kan vi verka för den enhet Jesus ber om? Inte genom utökad organisatorisk enhet, hopsmältande av samfund och avtal om praktisk samverkan som bygger på att lärokillnader, faktiska trosskillnader i viktiga frågor, kompromissas bort eller ännu hellre sopas under mattan helt och hållet. Det blir detsamma som när alla leker med alla bara för att lärarna sagt det – förr eller senare blir det bråk och kojan riskerar att rivas och bli till en båt eller bara en rishög. Det spelar ingen roll på skolgården, för där är den ena leken så god som den andra bara alla är glada. Men i Kyrkan är det annorlunda.

Gemenskapen, enheten, är inget självändamål i kyrkan – det är enheten i Jesus Kristus som vi har att sträva mot. Därför är en yttre enhet där meningsmotsättningarna lever kvar gällande trons kärna –försoningen på korset som skänks åt oss genom sakramenten, en sådan enhet är otillfredsställande, och därför är det enda sättet att skapa större enhet mellan kristna, det är att komma närmare Jesus. Om huvudet huggs av från kroppen spelar det ju ingen roll hur tätt fingrarna sluter sig samman – de kommer ändå att vara sammanslutna fingrar på en död kropp. Men om varje kroppsdel strävar efter att hålla kontakten med huvudet kommer man att märka att samordningen kroppsdelar emellan blir allt bättre.

Detta är en kallelse för varje kristen församling och för varje enskild kristen – en förnyad och fördjupad omvändelse till Jesus varje dag. De som låter detta hända med sig kommer att känna igen varandra som kroppsdelar i Kristi kropp – man kommer att upptäcka att det finns flera som bygger på samma koja. Kristen gemenskap är något som upptäcks, snarare än skapas. Den blir inte till för att alla åläggs att leka med alla, utan finns när alla leker Kristus-leken, genom Kristus, med honom och i honom.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Hans helige Ande styrke Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålmod intill änden och så blir saliga, genom Jesus Kristus vår Herre, Amen.